

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.131 van 10 maart 2015
in de zaak A. 215.098/XIV-36.249**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Franz Geleyn
 kantoor houdend te 1060 Brussel
 Berckmansstraat 104
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 19 februari 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 138.196 van 10 februari 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 26 februari 2015 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1.1. In het eerste onderdeel van het enige middel werpt verzoeker de schending op van artikel 149 van de Grondwet, artikel 39/65 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en

870 van het Gerechtelijk Wetboek. Verzoeker voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent dat hij zonder problemen kan terugkeren naar India, terwijl de verwerende partij in gebreke blijft aan te tonen dat de ambassade van de Indiase Republiek in België bereid is hem een “Identity Certificat” (IC) en een terugkeervisum af te leveren, en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet uitlegt waarom het past toepassing te maken van de theorie van het eerste land van asiel, terwijl de verwerende partij niet met zekerheid aantoont dat verzoeker kan terugkeren naar het Indiase grondgebied.

Daargelaten de vraag of verzoeker zich dienstig kan beroepen op de artikelen 2 en 870 van het Gerechtelijk Wetboek, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest vast dat hij vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak uit India is vertrokken, dat niet kan worden ingezien waarom het hem verboden zou worden terug te keren, dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring dat hij geen IC heeft aangevraagd terwijl dit relatief eenvoudig is, minstens minder omslachtig, minder gevaarlijk en ook goedkoper is dan de aankoop van valse documenten en in beginsel beschikbaar is voor elke in India verblijvende Tibetaan, dat hij op geen enkele wijze zijn voorgehouden illegale reisweg toelicht, dat zijn verklaringen daaromtrent ook niet geloofwaardig zijn, dat, in zoverre hij volhoudt dat hij zijn documenten aan de reisagenten heeft gegeven, met de hulp van de Central Tibetan Administration een IC kan worden aangevraagd en dat hij geenszins aannemelijk maakt niet te kunnen terugkeren naar India omwille van administratieve redenen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen baseert zich hiervoor op de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, waaronder de COI Focus ‘China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India’ van 26 juni 2014 waarin onder meer verwezen wordt naar contacten met de Indiase ambassade in Brussel. Met de loutere kritiek dat “de verwerende partij in haar dossier geen enkele brief van de Ambassade van de Indiase Republiek in België voegt” maakt verzoeker niet aannemelijk dat de informatie die door CEDOCA in het rapport is opgenomen, niet correct zou zijn.

Ook wat betreft de vrees voor refoulement, baseert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich op de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat het non-refoulementprincipe in India de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet, dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten en dat, indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon werd geconfronteerd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, hieruit alsnog niet concreet en gedocumenteerd kan blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen de facto aan de Chinese

autoriteiten werden overgedragen. Waar verzoeker verwijst naar twee zaken hangende voor het EVRM, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht dat dit vragen aan de in het geding zijnde partijen betreffen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen en het feit dat de commissaris-generaal niet zou aantonen dat verzoeker kan terugkeren naar het Indiase grondgebied en hij nooit zal worden teruggezonden naar China is, gelet op de devolutieve werking van het beroep met hervormingsbevoegdheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet dienstig. Het eerste onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

1.2. In het tweede onderdeel van het enige middel werpt verzoeker de schending op van artikel 149 van de Grondwet en van de artikelen 39/65 en 39/76, § 1 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet uitlegt waarom hij voorrang geeft aan de informatie verstrekt door de verwerende partij boven de door verzoeker aangebrachte informatie en dat de Raad geen antwoord geeft op de nieuwe elementen die verzoeker heeft bijgebracht in zijn verzoekschrift.

Uit de lezing van het bestreden arrest blijkt duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de informatie die verzoeker heeft aangebracht in zijn beoordeling betreft. Zo wordt onder meer in punt 2.21 van het bestreden arrest gesteld dat “de door verzoeker aangebrachte informatie [niet] vermag [...] de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben”, wordt in datzelfde punt verwezen naar de stukken 2, 3 en B.4 bij zijn verzoekschrift en in punt 2.23 naar stuk 5 en de hoger vermelde voor het EHRM gebrachte zaken. In punt 2.24 van het bestreden arrest merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoekers verwijzingen naar andere informatie betreffende de leefomstandigheden van Tibetanen in India niet aantonen dat de sociale en economische situatie van die aard is dat dit een ernstige bedreiging of een reëel risico op ernstige schade voor zijn persoon zou inhouden. Ten slotte wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er in punt 2.29 van het bestreden arrest nog op dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst, algemene rapporten dienaangaande, persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs om aan te tonen dat verzoeker werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Hieruit blijkt genoegzaam dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de stukken die verzoeker heeft aangebracht wel degelijk in zijn beoordeling heeft betrokken zodat het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als

vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Die motiveringsplicht gaat niet zover dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de motieven zou moeten weergeven die de grondslag voor zijn motieven vormen. Bovendien behoort de beoordeling van de authenticiteit en de bewijswaarde van aangebrachte stukken tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die in een beroepsprocedure tegen een beslissing van de commissaris-generaal over hervormingsbevoegdheid beschikt. Het tweede onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

2. Verzoeker vraagt om, indien zou worden besloten tot de verwerping van het beroep, rekening te houden met zijn financieel zwakke situatie bij het bepalen van de rechtsplegingsvergoeding.

Luidens artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de afdeling bestuursrechtpraak een rechtsplegingsvergoeding toekennen die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij. In casu is er geen sprake van een “advocaat van de in het gelijk gestelde partij” zodat het toekennen van een rechtsplegingsvergoeding niet aan de orde is.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op tien maart tweeduizend vijftien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams